

Form, at Dffringen skal foregaae under Kirke-
sangen, men naar man var istand til at see,
hvor Mange der maaffee havde Opmærksom-
heden henvendt paa de Dffrendes Klædedragt,
Manerer osv. istedetfor egentlig at have deres
Tanker fuldt henvendte paa Psalmesangen,
saa vilde man maaffee finde det mindre rig-
tigt at fortsætte med Dffringen paa denne
Maade. Skal det ikke formenes Præsten at
modtage Noget for Confirmationsforberedelse,
Ugtevielse og Vigtale, saa finder jeg det i alt
Fald meget rigtigt, at Udelsen er gjort til en
frivillig Sag. Jeg tænker her navnlig paa Bede-
laget for Vigtale. Jeg skal ikke nægte, at det ikke
saa sjældent har stødt mig, at naar et Familiemed-
lem er blevet nedskænket i Graven, og Præsten har
holdt Vigtalen over ham, da en eller anden
Bedkommende af Familiens Medlemmer strax
ved Graven har stuet Penge i Præstens
Haand; det kan i alt Fald være en Sølelses-
sag. Ved en saadan Bestemmelse som den,
Lovforslaget indeholder, er jo Misligheder af
den Art forebyggede, hvorover Exemplet med
Enken, der vilde have en Vigtale over sin af-
døde Mand, taler. For hvem der mulig ikke
kender Historien, lyder den saaledes: Der var
nemlig en Enke, hvis Mand fornylig var død,
som henvendte sig til Præsten for at faae
ham til at holde en Vigtale og spurgte Præ-
sten, hvormeget han vilde have derfor, hvortil
Præsten svarede, at han skulde have 10 Rd.
Enken fandt, at dette var lovlig meget, og
hertil svarede Præsten, at saa blev det ogsaa
en ganske fortrinlig Vigtale, imidlertid kunde
hun ogsaa gjerne faae en for 5 Rd., men
saa blev den ikke over middelmaadig. Enken
fandt, at dette ogsaa var formeligt, hun vilde
ikke gjerne give mere end 2 Rd., men dertil
svarede Præsten, at saa blev det kun det bare
Bånd. — Det ærede geistlige Medlem for Ran-
ders Amts 1ste Valgkreds (Åsning), der ud-
talte sig i Gaar, hørte jeg paa med megen In-
teresse; jeg fandt hans Foredrag særdeles godt
holdt, kun beklager jeg, at Conclusionen ikke
blev Præmiserne lig. Han sagde, at Præsterne
paa Landet ofte haardt trængte til en Spore for
at holde sig oplagte, og at han troede, at enkelte
større Præstefalbs Henlæggelse som Belønning
for de mere nidkjære Præster, kunde være en

saadan Spore. Han tilføiede, lad os dog være
Mennesker, Præsterne ere ogsaa Mennesker og
kunne ikke see bort fra de materielle Goder.
Jeg paaffønner denne Aabenhed af det ærede
geistlige Medlem, og jeg har tilgemaade paa-
ffønnet den samme Aabenhed, hvormed et an-
det æret geistligt Medlem idag har udtalt sig,
saavel som ogsaa de Utringer, der fremkom fra
den høitærede Kirkeminister, som ganske rigtig
har erklæret, at heller ikke Præsterne ere Engle.
Den omtalte Udtalelse af det ærede Medlem
for Randers Amts 1ste Valgkreds tilfredsstil-
lede imidlertid ikke det ærede Medlem for
Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Han
meente, at Præstens høie, aandelige Gjærning-
kunde og burde ikke i fjerneste Maade paavir-
kes af Hensynet til materielle Goder; han ud-
talte sig i det Hele temmelig haardt mod den
af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste
Valgkreds fremsatte Betragtning. Det ærede
Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har
ganske vist Ret, naar man betragter Sagen
fra et ideelt Standpunkt, thi betragtet fra et
saadant kan der kun være Tale om aandelig
Interesse, men man maa ikke overse, at
Virkeligheden som oftest, og navnlig i nær-
værende Tilfælde, er forskjellig fra Idealet.
Der løber mig et Tilfælde ind, om hvis Paa-
lidelighed jeg saa meget mindre tvivler, som
det er en Præst, der har fortalt mig samme.
Saavidt jeg husker var detovre i Sjælland,
at en Præst havde søgt Forslyttelse og faaet
sin Ansøgning bevilget. I den Anledning
skulde han naturligvis forlade sin gamle Me-
nighed, og han holdt til den Ende, som jo
sædvanligt er, en Affkedsprædiken i Kirken,
hvortil han meget beklagede, at han nu var
kommen i den Nødvendighed at skulle forlade
sin elskelige og kjære Menighed, med hvem
han havde tilbragt saa mange glade og lykkel-
lige Dage; imidlertid havde han anseet det
for et Guds Kald til ham, at han skulde
søge det nu erholdte Embede, et Kald, som
han ikke havde turdet modstaae. Da Guds-
tjenesten var tilende og Præsten og Menighe-
den vare komne ud af Kirken, gik en Bondemand
af Menigheden hen til Præsten og talte
ham for de smukke Ord, han havde udtalt til
Menigheden, og yttrede, at han havde deelt